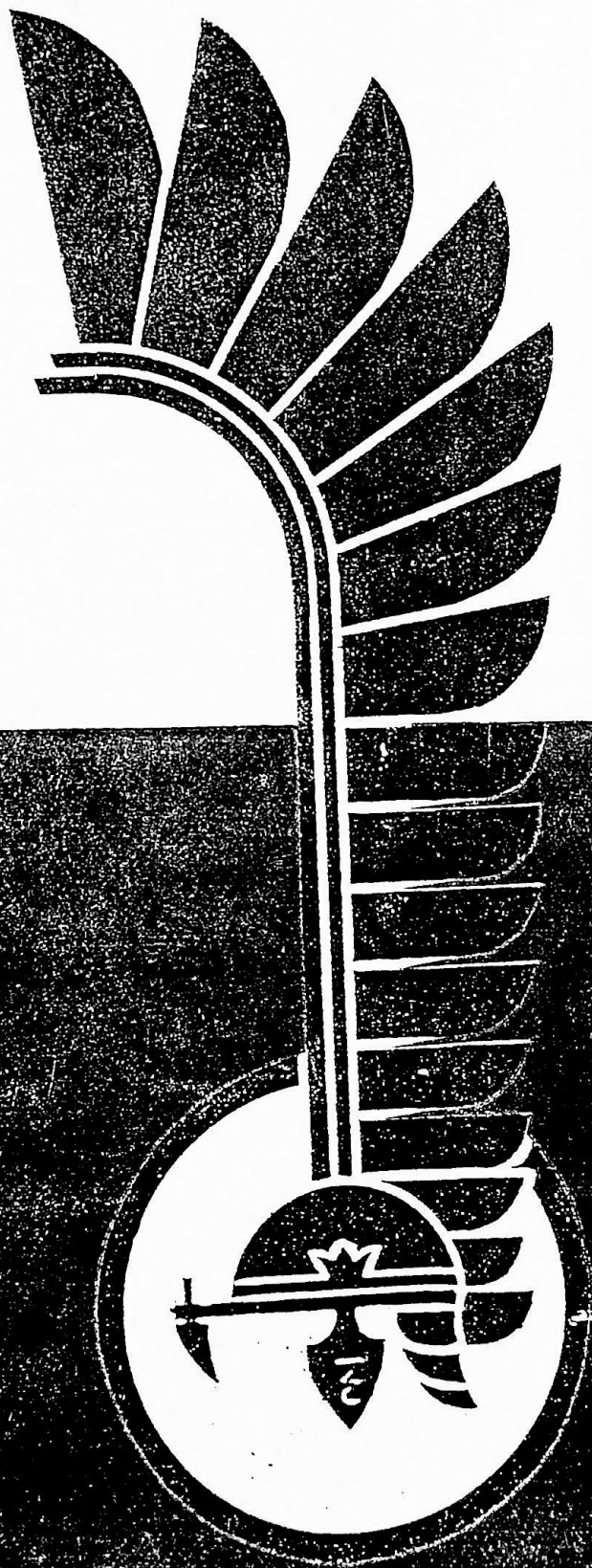

Dziękujemy wam Polacy

Wanneer in september '39 de Duitsers in Polen binnenvallen en tegelijkertijd de Russen aan de andere Polen binnenstormen , begint voor een 14 jarige jongen , Dominik Danicki , mijn vader , een onvoorstelbare maar waargebeurde reis die later geschiedenis zou schrijven.

Het verslag van deze reis draag ik dan ook op aan mijn vader , Dominik Danicki , Poolse oud strijder.

Voor het allemaal begon wordt Dominik Danicki geboren als laatste kind in een gezin met 7 kinderen in het voormalig dorpje : Konczaki Nowe (nu Oekraïne)

Zijn vader, Jozef Danicki heeft daar een boerenbedrijf op een landgoed van ± 15 hectare.

Tot september 1939 leeft het hele gezin in Polen.

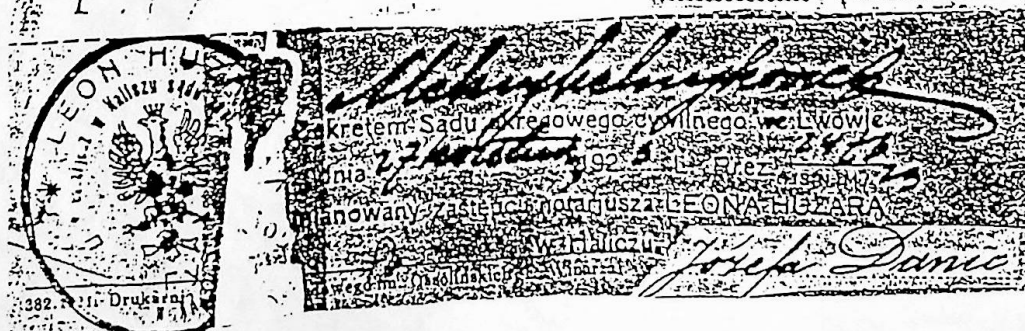
Nog voor 1915 werkte Jozef Danicki voor een periode van 10 jaar in Amerika (zijn vrouw zoekt hem daar twee keer op)

Door een ongeval wordt hij invalide aan zijn been en moet daardoor terugkeren naar Polen waar hij van het verdiende geld grond koopt.

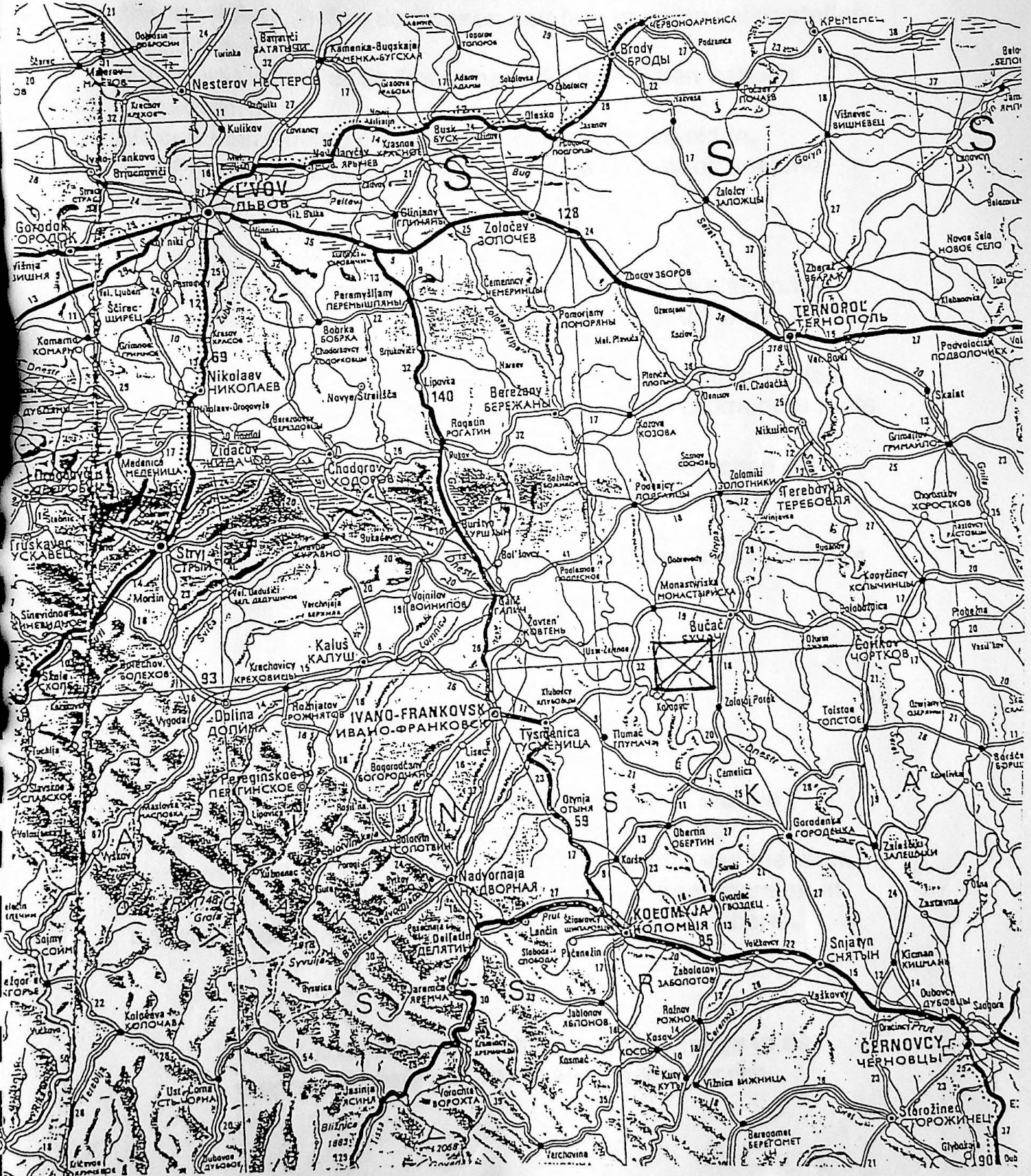
Jozef en Marjanna
en hun dochter
Rusha

*Kontrakt
kupni
sprzedaży*

Koopcontract

In het getekende vierkantje liggen
waarschijnlijk de percelen.
Bij elkaar ± 150.000 m2

Polen in de " sandwich "

Toen de Duitsers in september 1939 Polen uiteindelijk binnenvielen , willen de Russen ook hun grenzen veilig stellen en deden hetzelfde.

Allereerst waren er de Oekrainers die veel Polen hebben uitgemoord.

Vooraf veel Poolse officieren moesten het ontgelden.

Het Poolse en het Oekraïense volk hadden nooit veel met elkaar opgehad.

" In de nacht durfden we niet in huis te slapen. We sliepen weken in de aardappelvelden uit angst in onze slaap vermoord te worden.

Toen ze ons uiteindelijk op transport wilden stellen naar Siberië , hoefden we volgens de Oekraïners niets mee te nemen.

De enige Russische militair in het gezelschap gaf Tomek , mijn oudste broer , een hint om toch maar wat etenswaren mee te nemen.

Ook de eigendomspapieren van huis en have werden meegenomen "

Op transport

Het vervoer per goederentrein naar Sztogora (Siberië) duurde ± 3 ½ week. De treinen waren door Poolse timmerlieden gereed gemaakt voor het vervoer van mensen. Er was een verdieping in gemaakt zodat er meer mensen in konden slapen. Inmiddels brak de winter aan in Siberië.

" Gelukkig stond er een klein potkacheltje in de wagon ; anders waren we allemaal bevroren.

Van de zakken meel die moeder had meegenomen kon nog wat brood op het potkacheltje worden gebakken. Ergens in de wagon zat een gat voor de ontlasting. De wagon zat propvol. Onderweg stierven er drie mensen, o.a. de vader van mijn zwager, Juzek Adamsky, aan de gevolgen van ondervoeding en ziektes. We kregen alleen brood en water. Iedere dag mochten maar een paar mensen uit de trein om dit te halen. "

De goudmijnen

Na 3½ week ellende arriveerden de goederentreinen op het station van Brede in Siberië. Met traktoren worden de mensen ± 60 km verderop naar Szitogora gebracht.

" We werden met het hele gezin in één vertrek van een soort barak gezet. Werkers in de goudmijnen

kregen 800 gram brood per dag ; niet werkers 400 gram. We werkten in 3 ploegen : één van 6 tot 2 ; één van 2 tot 10 en de nachtploeg.

Voor je begon kon je tomatensoep krijgen. Deze 'soep' bestond uit 3 lagen. Bovenop dreef vet (dat was goed) , middenin had je water met pitjes en onderin een soort drap. "

Het werk in de mijn bestond uit het met paard en wagen vervoeren van erts. Vanwege het gevaar en de zwaarte van het werk (Pa was tenslotte pas 15) kreeg hij later een makkelijker baantje n.l. het aan en uit zetten van electro pompen om het binnenstromende water uit de mijnen te pompen.

" Vaak ben ik echt bang geweest wanneer ik op zondag in de mijnen moest. Ik was dan helemaal alleen met de geluiden van de mijn. "

Jozef Danicki was als enige niet te werk gesteld in de mijnen . Hij had een baantje als bewaker van een hooiopslag vlakbij de goudmijnen.

In de nacht probeert hij een kortere weg naar de barakken te vinden maar verdwaalt. Later vinden ze hem met bevroeringsverschijnselen. Na 8 weken ziekbed in de barakken overlijdt hij in het bijzijn van de familie.

Tot september 1941 is de rest van de familie in Siberië. Kasha en Rusha zijn al getrouwd. De man van Rusha was Juzek Adamsky (later gesneuveld bij Baarle Nassau)

In de winter van 1941 breekt de oorlog uit tussen Rusland en Duitsland. Voor die tijd hadden ze een soort van verdrag. Rusland sloot zich nu aan bij de geallieerden.

De Poolse regering die in Engeland zat beval om de 3000 gevangenen (dwangarbeiders van de mijnen) te bevrijden teneinde ze te recruteren voor het Poolse leger.

Op naar Oezebekistan

Wederom met goederentreinen werden de mensen naar Oezebekistan vervoerd. Dit duurde allemaal erg lang omdat de militairen en materieel voorrang hadden.

" Soms stonden we dagen stil op een zijspoor en probeerde ik ergens eten te bemachtigen. Op een gegeven moment kwam ik terug en zag ik dat de trein met mijn hele familie verdwenen was. Op dat moment was er een gevoel van grote paniek. Met allerlei verschillende treinen ben ik ze toen

achterna gegaan. Ik wist alleen welke richting ze uit waren. Ik zag ze pas weer in Oezebekistan op de katoenplantages. We moesten hier katoen plukken om de kost te verdienen. "

Kasha , Rusha en Karolina werken op een andere katoenplantage vlakbij. De katoenplantages stonden onder leiding van Arabieren.

" Ik kan me nu nog goed herrineren dat we het hier erg slecht hadden. Het enige wat we te eten hadden waren een soort koeken van katoenpitten die bestemd waren voor het vee.

De broer van Juzek Adamsky hebben ze bij het stelen van deze koeken betrapt en doodgeknuppeld ! "

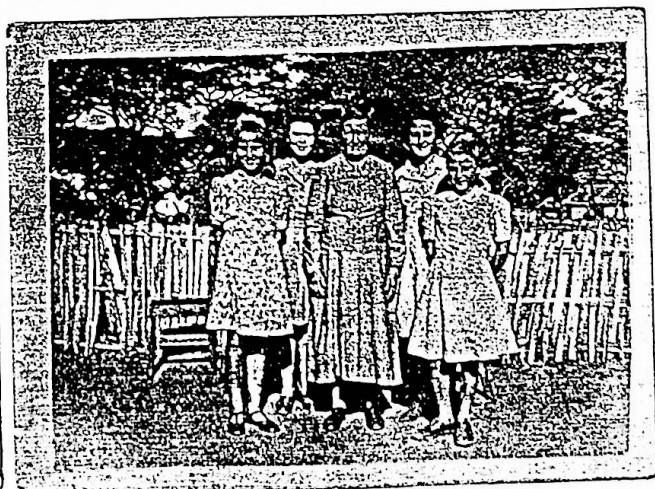
Omstreeks deze periode kwam de organisatie op gang om een Pools leger te gaan formeren.

Als Pa met zijn broers Ludwik en Tomek al in dienst zitten blijven zijn moeder (Marjanna Danicka Gardygajca) en haar dochters nog enige tijd in Oezebekistan. Daarna worden zij op transport gezet naar Zuid-Afrika.

Moeder en dochters + kleinkinderen (zie foto's) zullen hier tot na de oorlog in opvangkampen van de Engelsen verblijven. Pas na de oorlog vertrekken zij naar Engeland in 1947.

Rusha met Steffa
en Olga

Oma en kleinkinderen

Karolina

Kasha met Mila
en Heltja

Steffa

Kasha blijft in Engeland met haar twee kinderen Heltja en Mila.
Kasha overlijdt in New Yorkshire , Engeland in 19 .. ?

Haar man was inmiddels in krijgsgevangenschap genomen door de Duitsers. Na de oorlog komt hij te overlijden.

De man van Karolina (Zawizinsky) volgt een militaire opleiding in Israël. Later zal hij vechten tegen de legers van Mussolini in Italië (Monte Casino).

Zijn moeder en zijn zusters Rusha en Steffa gaan naar Amerika. Karolina die eerst een tijd in Frankrijk woont komt later ook naar Amerika. Ook Pa z'n broers vestigen zich na de oorlog in Amerika en trouwen daar.

Steffa overlijdt als eerste in 1965 , moeder in 1967 , Tomek in 1974 , Rusha in 1975 , Ludwik in 1978 en Karolina als laatste in 1990 (laatste bezocht)

We pikken het verhaal weer op wanneer er tijdens de periode van de katoenplantages in Oezbekistan een Pools leger op de been gebracht gaat worden.

" Toen we ons aanmeldden bleek ik te jong. Ik kon dus niet intreden. Ludwik en Tomek wel.
Gelukkig was de recruiteringsofficier bereid om de feiten wat te verdraaien zodat ik ook dienst kon nemen. Ludwik en Tomek kwamen bij een ander onderdeel dan ik, dus werd ik opnieuw van mijn familie gescheiden. "

Tomek

Ludwik

Hij zal Ludwik en Tomek pas weerzien in Schotland bij de Eerste Poolse Pantserdivisie.

Aanvankelijk blijft Pa nog enige tijd in een tentenkamp in Rusland (Kazachstan) , in afwachting van het transport. Vanuit Kazachstan ging het met de vrachtboot over de Kaspische Zee naar Iran (Perzië) We schrijven 1941.

" Er werd ons verteld dat de bootreis 36 uur zou duren. We kregen slechts een beetje water mee. We zaten als vee op elkaar gepakt ! Midden op zee kregen we een motorstoring. We hebben daar 5 dagen rondgedobberd zonder water en voedsel. Uiteindelijk kwamen de Engelsen ons redden en brachten ons naar de kust van Iran."

Veel mensen zijn er daar zeer slecht aan toe. Ook Pa is op dat moment erg ziek en verzwakt.

" Aangekomen op het strand van Iran gaan een aantal mensen met wat geld eten kopen en eten zich letterlijk te barsten en sterven ter plaatse. Als ik op dat moment geld had gehad , had ik me waarschijnlijk ook dood gegeten. "

Pa wordt opgenomen in een ziekenboeg en krijgt gelijkmatig weer wat voedsel toegediend. Pas in de avond krijgt hij wat dunne pap.

Met vrachtwagens gaat het via Irak naar Palestia (Israël)
Alles wordt verzorgd door de Engelsen.
In Palestina volgt hij een militaire opleiding maar hij blijkt te jong en nog te zwak om dit te kunnen volhouden.
Om op krachten te komen neemt een oudere invalide officier hem onder zijn hoede.

Pa mag daar allerlei niet al te inspannende klusjes doen en krijgt een dubbel rantsoen.
Het is ook in Palestina dat de militairen ingeënt en ontsmet worden.

" Met m'n vinger kon ik de ontelbare luizen in de omslag bij de knoopjes van m'n overhemd wegdrücken. "

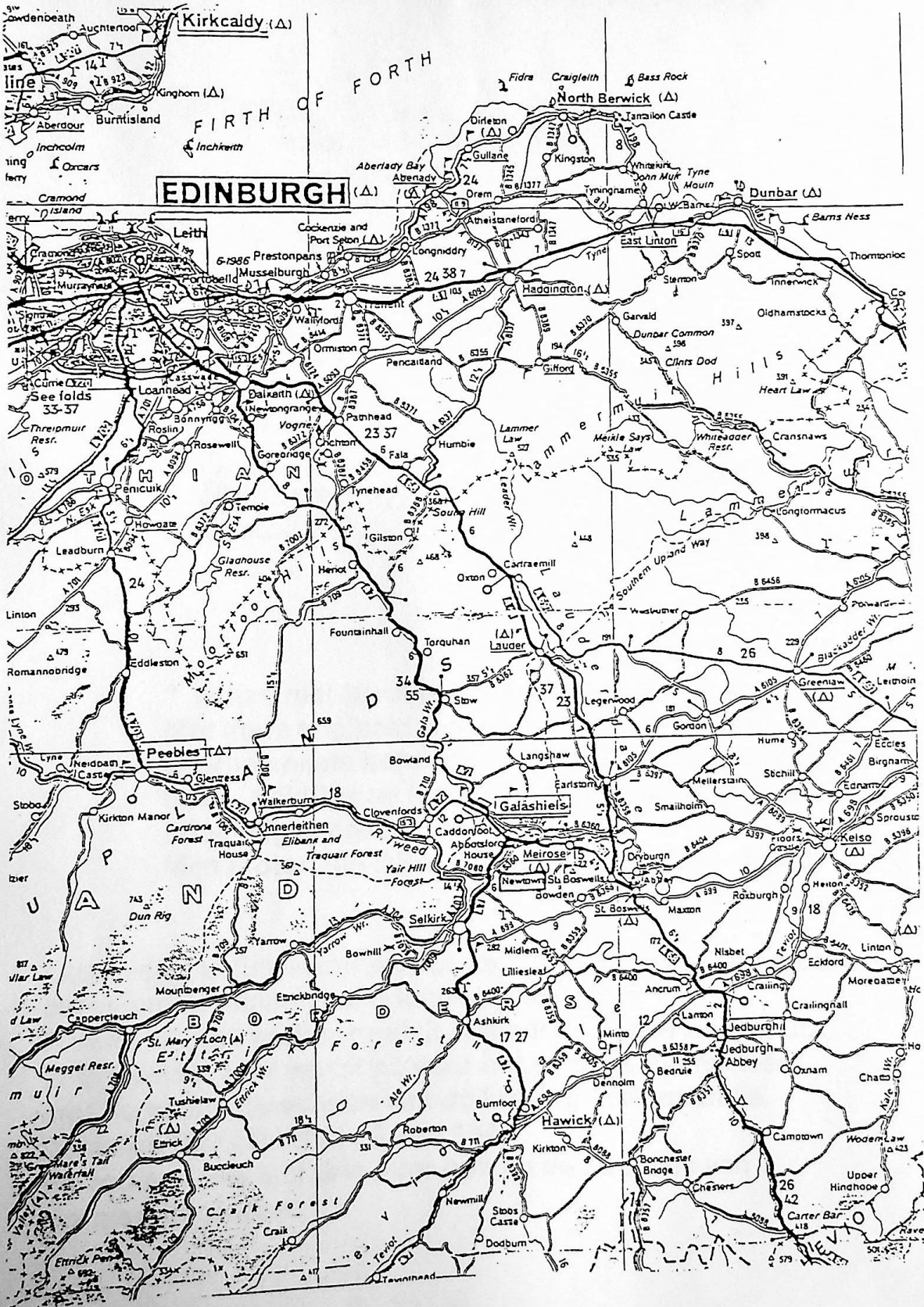
De reis zet zich voort : van Palestina door de Rode Zee naar Durban (Zuid Afrika).Deze boottocht duurt 32 dagen. Dan vanuit Durban naar Schotland. Een boottocht van 38 dagen , samen met ± 4000 Duitse krijgsgevangenen. De boot vaart met een Engelse bemanning en zo'n 100 Poolse bewakers , zonder munitie , waaronder mijn vader. Niet vreemd dat men zich wel eens afvroeg wie nu eigenlijk de krijgsgevangenen waren. Aggressieve Duitsers werden dan ook met harde hand , dan wel met de bajonet weer tot de orde geroepen.

" Ik heb gezien dat een Duitser door de patrijspoort heen in volle zee werd geduwd ! "
De boten die in konvooi voeren werden heel vaak getorpedeerd door Duitse onderzeeërs ('U' boten) "

Europa

" Toen we in Schotland aankwamen wilde ik bij de parachutisten. Ik was echter te jong en nog steeds te zwak om de zware marsen e.d. vol te houden.
Toen ik op de vraag van de commandant
" wie kan er fietsen " m'n vinger opstak zat ik op dat moment bij de ' traffic control ' "

In Schotland zitten de mannen eerst in barakken , daarna in een verlaten hotel in Newtown , Schotland.

Het peleton verkeerspolitie telde ± 130 man. De ± 24.000 militairen inclusief generaal Maczek zaten overal verspreid in Schotland.

Veel militairen werden ingezet voor de bewaking van de Schotse kust. Hier in Newtown haalde Pa z'n motorrijbewijs.

Army Form A. 2038. Serial No. _____
Identification Card for Mechanical Transport Drivers.

THE WAR OFFICE.

The undersigned 23401 PTE. Danicki Dominik
(description) Traffic Control sdn

being employed on Military Service, is hereby authorized by the Secretary of State for War to drive a motor car, lorry, motor cycle or other mechanically propelled vehicle when on Government duty.

Dominick 13.12.45
Signature of Holder P. J. G.
Permanent Under-Secretary of State for War

Available from 28.11.42 to 11.12.45

(20348) Wt. 42103/1961 400,000 12/41 A. & E. W. Ltd. Gp. 698
(20620) Wt. 46672/190 700,000 2/42 Forms/A2038/1

" Ik had niet gerekend op het nogal steile bruggetje. Met hoge snelheid vloog ik de lucht in en schuurde daarna enkele honderden meters over de weg. Mijn helm , veldfles en laars waren in enkele seconden totaal afgesleten.
Mijn motor , de BSA , vloog even daarna in brand. "

Later volgt in Engeland samen met de Canadezen een grote oefening. Er vallen veel doden en gewonden. Na een tweede motorongeluk belandt Pa in een ziekenhuis in Engeland. Hier wordt hij voor het eerst geconfronteerd met de eerste gewonden van de landing in Normandië. Decision Day (D Day) , 6 juni 1944.
Pa zou een week of drie later ook op de stranden van Normandië landen.

" De boten groeven zich in het zand. De rest moesten we met motor en al door het water. Aangekomen op de kust werd er al geschoten. Ik zag veel dode Duitse militairen die er door de warmte zwart en opgeblazen uitzagen. Veel dode Poolse militairen zagen we niet. Later begreep ik dat ze die weg hadden gehaald teneinde ons niet te demotiveren. Duitse sluipschutters die het vooral op de officieren gemunt hadden , maakten veel slachtoffers. "

Het oprukken begon , de ' mof ' achterna . In het Franse Caen werd zwaar gevochten. Het aantal gedode militairen en ook paarden schijnt indrukwekkend geweest te zijn. De gewonden gingen meteen terug naar Engeland. Het is ook hier in Normandië dat door een verkeerd uitgevoerd bombardement veel ' eigen jongens ' het leven laten.

" Toen de gewonden in de ambulances voorbij kwamen , stond ik net het verkeer te regelen in een bocht. Door het overhellen van de wagens in de bocht liep er zoveel bloed uit dat m'n laarzen rood kleurden. "

" Tijdens het oprukken sliepen we 's nachts te velde onder een zeiltje tussen de Duitse ' graven ' waar de ledematen nog uitstaken. "

Ook Pa z'n broer Tomek raakt in Normandië als chauffeur gewond door een granaat. Ook hij wordt van het front afgevoerd naar Engeland. Van Frankrijk door België. Voor Baarle Nassau ziet Pa zijn zwager , Juzek Adamsky een aanval uitvoeren. Later moet zijn peleton terugtrekken. Adamsky is er niet bij! Later blijkt dat hij gevangen is genomen en meteen daarna is doodgeschoten.

In Baarle Nassau blijft het peleton van Pa ongeveer 2 weken. Hier krijgen ze het bevel om Breda en de omliggende dorpen te bevrijden. (29 november 1944)

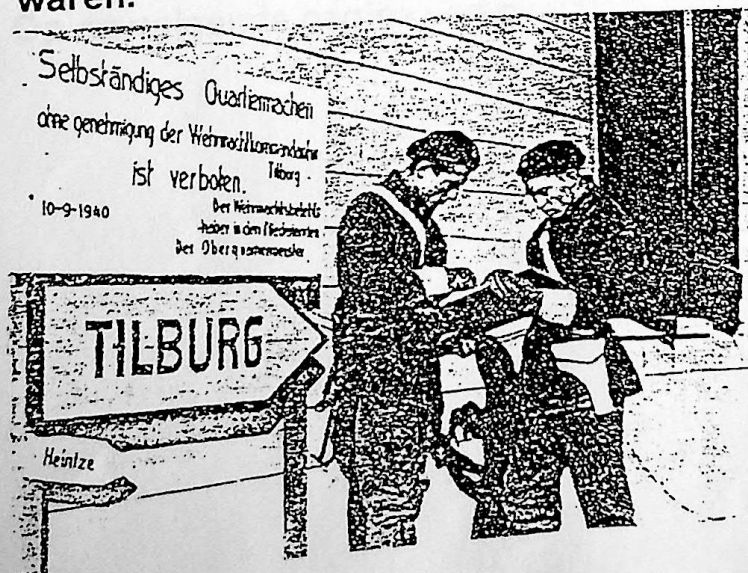
Ook in Breda wordt een aantal maanden kwartier gemaakt. Hier leert Pa zijn vrouw , Petronella Zijlstra kennen.

In Breda is Pa kok om reden dat hij de enige van zijn peleton is die op de kokswagen (3-tonner) kan rijden.

Pa als kok in Ter Apel

Vanuit Breda ging het nog door naar Duitsland om de Duitsers terug te drijven en Duitsland te bezetten. Later maakten ze kwartier langs de Duitse grens in gebouwen die geconfisceerd waren.

Pa als motor-ordonnans aan de oude Tilburgse weg

Peleton
motorordonnansen

Hier in Duitsland vindt nog een dramatische gebeurtenis plaats.

Tijdens een patrouille wordt een Duitse vrachtwagen , die op terrein was , tot stoppen gebracht. Drie Duitsers stappen uit. Plotseling wordt de collega van Pa aangevallen door één van de Duitsers. Een welgemikt revolvershot maakt een einde aan de aanval.

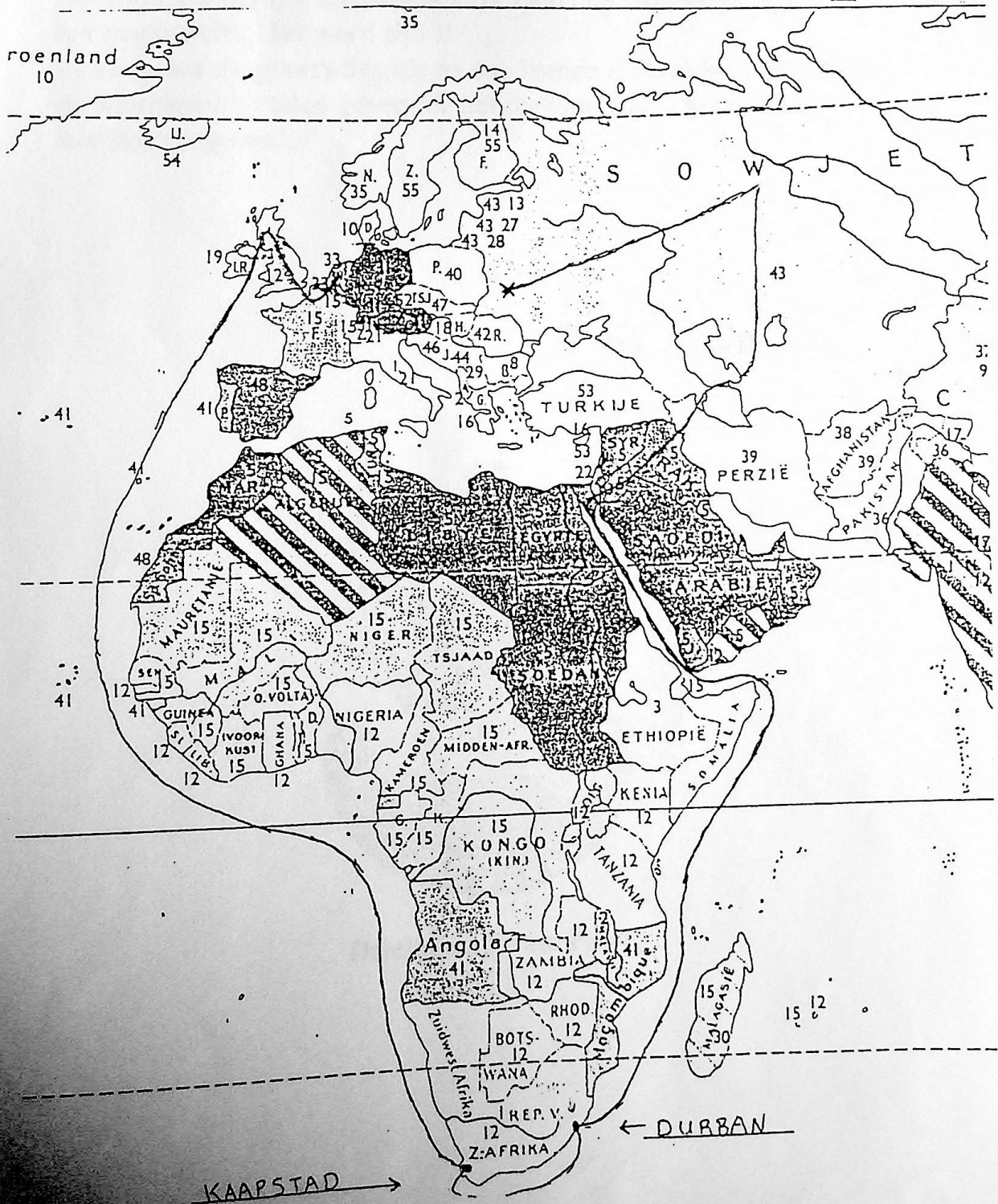
" Dit was de eerste Duitser die door toedoen van mijn wapen doodging ; ik kon niet anders "

Op de volgende pagina een overzicht van de ' reis '

Van de Oekraïne naar Breda...

EW

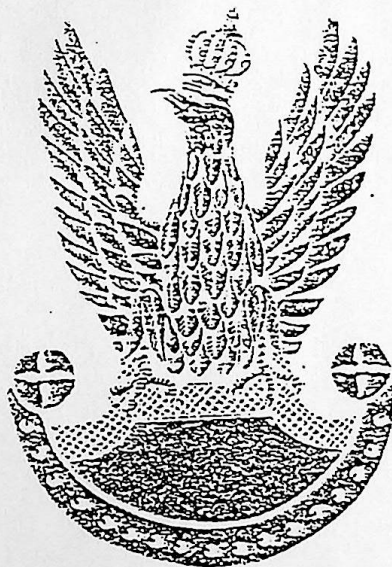

Nawoord

Dit geschreven verhaal over de waargebeurde reis van mijn vader, Dominik Danicki, werd uiteindelijk zwart op wit vastgelegd voor het nageslacht. Het werd tijd !!

Ik hoop dat de generaties die na ons komen dit stukje geschiedenis de waardering zullen geven die het toekomt zodat het niet zal worden vergeten.

Erik Juzek Danicki

Dziekujemy wam Polacy